

Bønløkke: Jeg skal ikke blande mig i den lange Forhandling om Kirkespørgsmaalet; jeg tror nok, at Afstemningen vil falde lidt broget, men hvorledes den bliver, saa opgiver jeg for min Part ikke min Mening og Berettigelse til at gøre Anvendelsen af de udtalte Midler, som jeg vil. Heller ikke skal jeg blande mig i Spørgsmaalet om Understøttelsen til Dr. Georg Brandes; jeg tror, at en Del af den Modstand, der er mod denne Understøttelse, er kunstigt fremavlet, og den er utidig, og jeg vil sige til Dels uberettiget, jeg vil i hvert Fald stemme for Bevillingen. Det var egentlig Odense-Spørgsmaalet, jeg gerne vilde sige et Par Ord om, og modbevare min Afstemning, thi det forekommer mig, at det er et temmelig stort Spørgsmaal, som her er kastet ind til tredje Behandling. Det er i det hele taget skadeligt for en god og sund Finanslovsbehandling, at saa mange og saa store Sager opsættes til tredje Behandling, og særlig er det skadeligt i Nar, hvor vi, efter at Vædringsforslagslisten er afgivet, og indtil Behandlingen begynder, virkelig ikke have haft fornøden Tid til at sætte os tilstrækkelig ind deri. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal om Odense skuler i sig en hel Mængde. Det er ikke alene Katedralskolen, der er Tale om, men det er ogsaa Pladsen til Arkivet, det er Posthusets Flytning. Anlæg af en Gade, og det er Ombygning af den gamle Katedralskole. Alt dette til sammen, mine Herrer, er et meget stort Spørgsmaal, som saa hurtigt skal afgøres. Efter min Mening skuler der sig deri en Transaktion af, jeg vil ikke overdrive, naar jeg siger indtil en halv Million Kroner, og naar man skal afgøre et saa stort Spørgsmaal, burde man virkelig have mere Tid. Vi have i Forvejen ondt nok ved at overkomme at sætte os ind i de dagligdags Sager, og naar der kommer noget saa ekstraordinært, saa har man mere vanskeligt ved det. Jeg vil af den Grund stemme for Vædringsforslaget, ikke fordi jeg dermed vil sige, at jeg i Realiteten i og for sig er mod Foranstaltningen, jeg vil kun have Sagen fremlagt tydeligt og klart, saa man ser, hvad den indeholder, og jeg vil have Tid til at overveje dette Spørgsmaal.

Rorsgaard: Der er et Par Bemærkninger, som jeg, trods det, at Tiden er langt fremstredt, dog ikke vel kan tilbageholde om denne Sag. Jeg skal begynde med det sidste og henhørende mig til min ærede Ven og Forhandlingslederovre paa den anden Side, der ikke kan hitte ud af den Vidtløftighed med Odense. I Virkeligheden

er denne Sag slet ikke saa indviklet, den er ganske ud ad Landevejen. Der er Spørgsmaal om Latinskolen i Odense, som befinder sig i en overordentlig slet Forfatning; den skal enten repareres og udvides med en meget stor Bekostning eller erstattes med en ny Bygning. Det er det, der ligger for, ikke andet; det er det ny. Saa bliver da det næste Spørgsmaal, som kommer til at ligge for til næste Nar, og som det ærede Medlem da kan saa Tid til at overveje og jøve paa, dette: hvorledes man skal benytte den gamle Latinskolebygning til Posthus; men som den næstsidste ærede Taler udtrykelig fremhævede, er det en Sag, der er forbeholdt; vi gaa ikke ind paa nogen særlig Ordning af Postforholdene i Odense før til næste Nar eller maaske det følgende. Altsaa, Vidtløftigheden deri behøver ikke at besvære det ærede Medlem. Det, som det ærede Medlem maa have i sit Hoved, er kun dette Spørgsmaal, om vi skulle gaa til en meget kostbar Reparation og Udvidelse af den gamle Latinskole uden dog at faa en god Skole derfor, eller om man ikke heller straks skulde gaa til at bygge en ny Skole. Saa kommer det andet Spørgsmaal om Grundene, som heller ikke kan være synderlig vidtløftigt. Vi have nemlig opnaaet at faa en Del af den gamle Slotshave anvendt paa en fornuftig Maade. Efter den Maade, hvorpaa Autoriteterne sedvanlig stille sig til Statsejendomme, tror jeg, at vi maa gaa ud fra, at vi ikke let saa denne Have til Disposition undtagen ved en Løslighed som denne. Alle de Beregninger, som det ærede Medlem for Maribo Amt's 4de Valgkreds (Clausen) stillede op om de Værdier, som ligge i denne Have, eksistere ikke for Folketinget, for Bevillingsmyndigheden. Ja, det kan være, at det ærede Medlem har den Tro, at Indenrigsministeren vil udlevere os denne Slotshave. Jeg tror i ethvert Fald ikke paa det, og jeg kan heller ikke tro, at det ærede Medlem antager det. Det ærede Medlem er for gammelt Medlem af Finansudvalget og af dette Ting til at tro, at det gaar saaledes til at faa Statens Ejendomme udleverede, naar først de specielle Ministre have faaet dem i deres Hænder. De Værdier, man her regner med, eksistere i Virkeligheden ikke. Det forekommer mig da overordentlig praktisk og overordentlig hensigtsmæssigt, navnlig fra Folketingets, fra Bevillingsmyndighedens Side, at saa gjort en bedre Brug af disse Grunde end nu, da de ligge hen saa at sige til ingen Ting. Jeg vil altsaa sige til det ærede Medlem, at Sagen er ikke saa vidtløftig, som han paastod; i Virkeligheden reducerer